

Warszawa, dnia 13 czerwca 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 290/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz

protokolant: protokolant sądowy stażysta Anna Tarasiuk

po rozpoznaniu dnia 13 czerwca 2018 r.

sprawy A. B. córki J. i K., ur. (...) w W.

K. B. córki W. i A., ur. (...) w m. Z.

obwinionych o czyn z art. 107 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 27 listopada 2017 r. sygn. akt II W 73/17

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionych na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 30 zł opłaty za postępowanie odwoławcze oraz po 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów tego postępowania.

Sygn. akt VI Ka 290/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 13 czerwca 2018r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 27 listopada 2017r. został zaskarżony przez obrońcę obwinionych A. B. oraz K. B.. Niniejsze uzasadnienie sporządzone jest na wniosek obrońcy i dotyczy całości orzeczenia.

Apelacja jest niezasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, nie dopuszczając się dowolności w ocenie zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego. Ocena ta, dokonana z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykracza poza ramy sędziowskiego uznania, nakreślone w art.

7 kpk w zw. z art. 8 kpsw.

W pierwszym rzędzie odnieść się należy do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, jakiego miał dopuścić się Sąd orzekający poprzez nie odniesienie się do dowodu z nagrania na płycie CD załączonej do akt sprawy na k. 53. Zarzut jest o tyle niezasadny, że nagranie to dotyczy zdarzenia ze stycznia 2017r., a zatem wykracza poza zakres oskarżenia, zakreślony w odniesieniu do obu obwinionych na dzień 4 lutego 2016r.

Niezasadny jest też zarzut wybiórczego potraktowania zebranego

w sprawie materiału dowodowego. Zważyć bowiem należy, że Sąd Rejonowy oprócz przeciwstawnych depozycji obwinionych oraz małżeństwa P. miał do dyspozycji zeznania postronnych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem

świadków: A. G. oraz R. O.. Są to osoby mieszkające w tym samym budynku, a zatem – w odróżnieniu od M. M., córki K. B., odwiedzającej ją 1-2 razy w tygodniu – mające pełną możliwość zaobserwowania (usłyszenia) sposobu reakcji obwinionych na hałasy dobiegające z mieszkania pokrzywdzonych. Ich zdaniem, obwinione reagowały w nader przesadny sposób na jakiegokolwiek hałasy, których nie sposób było uniknąć zważywszy na wychowywanie przez pokrzywdzonych małych dzieci. Symptomatyczne jest, że oboje wskazali podczas rozprawy, iż obecnie stukań obwinionych nie słychać, przy czym R. O. zanik owych odgłosów wiąże bezpośrednio z zakończeniem ostatniej sprawy sądowej w tym samym przedmiocie. Argument wybiórczej, wyłącznie niekorzystnej dla obwinionych oceny materiału dowodowego jest tym bardziej chybiony, gdy zważy się, iż w oparciu o przedstawione na rozprawie dowody ograniczył Sąd w znacznej części zakres stawianych obwinionym zarzutów – w istocie do zachowań nie negowanych przez K. B., przyznającej w trakcie rozprawy: „Na głośne zachowanie stukamy w kaloryfery a czasami w sufit ale to sporadycznie” (k. 153 akt sprawy).

Gdy zważy się nadto, iż w okresie objętym zarzutem A. B. pięciokrotnie powiadamiała Komendę Policji w L. o zakłóceniach ciszy nocnej

i żadne z tych powiadomień nie zostało potwierdzone przez interweniujących funkcjonariuszy, to nie można zgodzić się z wywodem środka odwoławczego, jakoby niezasadnie uznano obwinione za winne zarzuczonego im wykroczenia.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego uzasadnione jest nie uwzględnieniem środka odwoławczego wniesionego na korzyść obwinionych.